

TABOR
10-12 • 2012

Tabor

Škof Rožman z materjo in sestro na avstrijskem Koroškem

VSEBINA

Škof Gregorij Rožman – naš simbol	145
Dr. Gregorij Rožman po odhodu	148
Naš škof ni mrtev – on le spi – naš oče in vodnik	151
Našemu škofu v spomin	152
Vztrajajmo na pravi poti	153
»Naj bo moj grob neznan«.....	155
France Balantič – Stane Pleško	161
Komu zvoni – Karl Cepl	170
Da ne pozabimo – Ustanovitev partizanstva – Tabor ZSPB	174
Slovenija v prehodnem času – Mate Roesman	176
Voščilo	177
Zgodovinska burka – Lovro Mark	182
Boj pri prečni	183
Sanje, v kaj ste se sprevrgle – Stane Pleško	189
Darovali so	192

*Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!*

Oktober–December 2012 • Ljubljana

ŠKOF GREGORIJ ROŽMAN – NAŠ SIMBOL

Naš škof Rožman vstaja pred nami kot simbol boja za resnico in ljubezen, kot tudi naš program. Pod različnimi koti bo osvetljena škofova podoba in še ne bo izčrpana nje vsebina. Teh nekaj vrstic naj vrže nanj luč z pravega zornega kota.

Vsak duhovnik in škof je že kot tak priča nevidnega sveta resnice in ljubezni s pričevanjem bivanja s tem, da je. Koliko je v posebni smeri pričevalec, pa je odvisno od njegovega dela.

Našemu škofu je bilo naloženo pričevanje v najtežjih časih slovenske zgodovine. Časi, ko je sovražnik zasedel domačo zemljo in bi bili protesti proti njemu, lahko pomenili le še poslabšanje razmer za rojake, so že sami po sebi polni vprašanj in dvomov.

Ravnanje komunistov, ki so se pod pretvezo boja za narodovo svobodo, zatekli v gozdove, od koder so izvajali teror med zavednimi Slovenci, je le povečanje zmede. Ni lahko dajati pravo smer v takih dneh.

Škof sam se je zavedal ogromne odgovornosti svojih dejanj. Služba škofova; čuvati in voditi naše duše, je vedno težka, a v teh časih pa je bila stokrat težja.

»Škof je postavljen na vidno mesto – na svetilnik, vsi verniki ga vidijo in opazujejo ...« To so njegove besede. Zavedal se je svoje odgovornosti, da mora povedati resnico, da pa vendar mora vse vernike reševati. Vedel je, da mora obsoditi komunizem, pa čeprav bi moral to obsodbo plačati z lastnim življenjem. In čeprav je bila zanj, kot za tako obziren in dobrotljiv značaj, obsodba neizrekljivo težka.

V tej zavesti dolžnosti in ljubezni do svojih ljudi je obsodil brezbožni komunizem jasno in javno: »Da do zadnjega bom isto učil in opominjal. Naj pride tudi to, s čimer mi grozijo: Naj me na kose razsekajo, ali pa kar ljubljanske komunistke želijo, da me na Kongresnem trgu živega zažgo – do zadnjega bom trdil in učil, da je brezbožni komunizem največje zlo in največje nesreča za slovenski narod in, ko že več govoriti ne bom mogel, se mi bo iz umirajočega srca, še dvignila poslednja prošnja, ki jo za svoj narod vsak dan ponavljam:

Gospod, razsvetli zaslepljene, da spoznajo zmotno obljubo, v katero jih peha brezbožni komunizem, da se obrnejo in spreobrnejo.«

To svojo jasno besedo je moral potem škof vsa leta drago plačati, kajti bilo je nepopisno sovraštvo rdečih.

Zanimiva je bila ugotovitev pred leti zapisana: »Škof Rožman je najbolj osovražen in najbolj ljubljen slovenski škof«.

Škof ni sovražil komunistov. Veliko jih je rešil iz taborišč ali pred njimi.

Obsodil je zmoto, ljubil pa je ljudi. Za plačilo je žel sovraštvo.

Drugo vprašanje je bilo neprostovoljno izgnanstvo. Sam se škof ni mislil umakniti iz Slovenije. Pa je v zadnjem trenutku prišlo

pismo iz Celovca, da mora tja. Ko je kasneje spoznal, da je šlo le za prevaro in bi ga sicer ne spravili iz Slovenije, se je hotel za vsako ceno vrniti v Ljubljano. Komaj so ga svetovalci odvrnili od tega sklepa.

Njegov namen je bil umakniti se za nekaj dni iz Ljubljane. Ko pa bi se polegel prvi val pijanosti rdečih, bi se vrnil v škofijo. Lahko si mislimo kakšen bi bil njegov konec. Bog ve, če ga ne bi obesili na Kongresnem trgu, kot so mu obljubljali.

Mogoče se drugi tega nismo prav zavedali. Sam je naslikal svoj položaj kratko in nazorno: »Sedaj sem peti kaplan na fari. »Tak položaj gotovo ni bil najmanjši davek za obsodbo laži.

Tretje nerazumevanje je bilo pri tujcih. Očitek, ki gaje nekajkrat pri njih prizadel je bil: »Niste prav ravnali. Kaj bi se ne dalo ustvariti kakega sožitja z rdečimi?«

Čeprav se je on ravnal po papeževih navodilih, da s komunizmom ne smemo prav nič sodelovati, ga je gornji očitek zadel in sam Bog ve, kolikokrat so mu v duši vstajali dvomi o pravilnosti ravnanja.

Saj je pri zadnjem obisku v Fatimi prosil za spoznanje o tem ali je prav ravnal. Stvari, ki so lahko umsko čisto jasne, ki pa morajo dušo gledati brez prestanka.

Največji udarec za škofa pa je bila smrt desettisoč mož in fantov vrnjenih iz Vetrinja. On jim je v zmedi časa kazal pot proti komunizmu., kasneje pa jih ni mogel rešiti pred smrtjo. Njegov obraz v tistem času je bil poln bolečine, ob groznem zločinu.

Saj ni bil on kriv, da je učil resnico. In če bi se časi ponovili, bi jo z enako odločnostjo moral učiti.

Vendar, dobro smo poznali njegovo predobro srce, in slutili

smo da so mu v najtežjih trenutkih škofovo notranje trpljenje. vstajali očitki, čeprav neopravičeni: »Druge si pustil v smrt, sam pa si se rešil. Vemo, da so bili ti očitki brez osnove in Boga hvalimo, da nam je pustil škofa Rožmana, a vendar pa razumemo tudi škofovo notranje trpljenje.«

Tako je plačeval ta plemeniti cerkveni knez na najbolj boleč način svoj boj za resnico in ljubezen. V urah miru je bil prepričan, da je izpolnil svojo dolžnost. Mogoče bi se lahko umaknil jasnim izjavam, a ni hotel. Hotel je biti luč tudi v najbolj zmedenih časih.

Kot tak ostaja danes med nami steber resnice in ljubezni. V večni Ljubezni uživa ljubezen, za katero je živel. Od nas pa s svojim molkom prosi zvestobe prav temu dvema vrednotama.

DR. GREGORIJ ROŽMAN PO ODHODU

Slovensko zavetišče dr. Gregorija Rožmana v Argentini je proslavilo obletnico smrti tega našega velikega vodnika in odločnega vzornika v najtežjem času narodove zgodovine.

Prelat Jože Škrbec je prikazal škofovo nesebično delo za narod in vero. Po maši je bila komemoracija s slavnostnim govorom, ki ga je imela mladenka Pavlinka Tanja Korošec:

»16. novembra letos mineva 52 let od smrti velikega škofa dr. Gregorija Rožmana.

CRUCIS PONDUS ET PRAEMIUM – Teža križa in plačilo.

Prvi del njegovega vodila se je v polnosti spolnil nad njim.

Samo še našim slovenskim materam iz tiste vojne- revoliucijske dobe je bil križ trpljenja tako silno težak, kakor ga je nosil naš mučeniški škof Rožman.

Ko je bil posvečen v škofa njegov predhodnik dr. Bonaventura škof Jeglič je dejal: »Bog, jaz bom skrbel za tvoja čast, Ti pa skrbi za mojo!«

Škof Rožman pa je ob posvetitvi dejal: »Še moja čast, če jo je kaj, vzemi v Tvojo slavo, o Bog; Tvoje ime bodi posvečeno!«

Bog je izpolnil njegovo željo po ponižnosti; zato pa ga je visoko povišal nad njegove sovražnike.

Postavil ga je prav pod križ z Brezjansko žalostno Mater božjo, na katerem je bila razpeta Slovenija.

S svojim narodom je stal – slovenski viharnik – v najtežji uri njegove zgodovine.

Tedaj, ko so se trije okupatorji zgrnili nad Slovenijo in ni bilo nikogar ki bi zaščitil naše ljudstvo, ki bi mu dal roko, tedaj je povzdignil svoj glas prošnje in svarila okupatorju:« Ne razkosajte mojega naroda, pustite mu pravico življenja, spoštujte njegovo kulturo in jezik!«

Ker pa so vodje domačih komunistov – tedaj še prijatelji treh okupatorjev –, ki so pripravljali krvavo revolucijo, je škof videl še večjo nesrečo, ki se je zgrinjala nad narod, zato je povedal jasno besedo:

»OF je brezbožni komunizem skrit za lažnimi kraticami svobode. Osvobodilna fronta ne more prinesiti svobode izpod okupatorja, saj je vendar njegov skrit sodelavec. Prinaša še večje uničenje in sužnost.

Komur je še mar krščanske omike slovenskega naroda roke proč od brezbožnega komunizma!

Ali s Kristusom za narod ali s satanom proti Bogu za internacionalni ateizem!«

V Clevelandu

Takrat še ni bilo TV, in radijski aparati so bili zaplenjeni po okupatorju toda škofov glas je šel do vsakega Slovenca. Zato se slovenski fantje in možje niso hoteli odzvati pozivom rdečih tolp. Razumljivo da je škof s tem pozivom postal sovražnik št. 1, nad katerim so že tedaj izrekli smrtno obsodbo.

Toda škof se ni ustrašil groženj, niti ni poslušal svaril nekaterih svojih sodelavcev.

»Če ne bomo govorili mi,

kamenje bo vpilo resnico in govorilo o zmoti.«

Velika večina fantov in mož je ostala zvesta Kristusu, ne le v obrambi pred brezboštvom, ostala je zvesta tudi v strašnih mukah in s klicem Kristusu kralju, ko so jih podirale brzostrelke v brezna.

Ta naš mali narod velikih mučencev, tak narod ne more umreti nikoli!«, je dejal škof ob vetrinjski tragediji.

Plačilo nedoumljive božje Previdnosti, zvestobi teže križu!

»Kjerkoli ste Slovenci raztreseni po deželah in kontinentih, združujte in organizirajte se!« je spet prosil škof Gregorij, »Le tako se boste ohranili Slovenci in katoličani. Kjer ste močne

skupine, vam bo lažje, kjer vas je malo, bodite doslednejši. Če ste le trije se povežite med seboj in podpirajte drug drugega v vsem. Nobena žrtev vam ne sme biti pretežka. Jaz pa bom z našimi mučenci prosil za vas vse!»

Danes, ob spominu na našega velikega svetniškega škofa sklenimo, da hočemo biti in ostati zvesti njegovi prošnji, ker hočemo ostati zvesti Kristusu in slovenskemu narodu, iz katerega izhajamo!

Naš škof ni mrtev – on le spi – naš oče in vodnik

Omahnil je steber slovenstva in glava emigracije.

Vse pokojnikovo življenje in delo je bilo posvečeno Bogu in narodu z iskrenim, nikdar sebičnim, očetovskim srcem. Bilo je kakor en sam niz žrtev in premagovanj, udarcev in trpljenja, odpovedi in ljubezni.

Bil je mož vedrega duha, odločen in neustrašen in takega je potreboval narod – potreboval dvakrat – narod na križ prubit in osamljen!

Njegov glas iz ljubljanske stolne prižnicev v tistih črnih dneh, je bil kakor svetilnik čez viharo morje, njegova beseda kakor grom zapovedi iz gore sinajske.

Zaman so bili vsi sovražni napadi, vse blatenje in umazanija, s katero so hotele protinarodne sile onemogočiti njegovo veliko poslanstvo; škofov glas je bil še silnejši in njegov lik je bil kot ognjeni steber, ki je stal pred narodom.

Prvi del njegovega škofovskega gesla: »TEŽA KRIŽA – in plačilo« je dopolnjen do roba. Plačilo pa mu je pripravil Vsemogočni.

**Omahnil je steber slovenstva in glava slovenske emigracije -
16. november 1959**

NAŠEMU ŠKOFU V SPOMIN

Bil je oče pravovernim in zapeljanim, tudi tistim, ki so ga krivo sodili.

Njegova soba, tam pri sv. Lovrencu v Clevelandu, je bila kakor odprto srce, ki je vsem delilo ljubezen in tolažbo ter za vsakega je imelo dobro besedo.

Od tu se je razdajal kot veliki misijonar. Hodil po Združenih državah, prihajal v Kanado, v Argentino in Evropo in povsod iskal Slovence.

Ko je zaznal žalost, je tolažil. Veselil se je uspehov naših ljudi, predvsem pa nam je vedno polagal na srce, naj ostanemo stano-vitni v veri in zvestobi narodu.

Veliko je trpel zaradi odnosa nasprotnikov v domovini. Begunstvo ga je zadelo z vso težo. Toda pod to težo ni klonil, niti ene same besede ni spregovoril proti njim. Vse je daroval za zaslepljene z namenom, da jim Bog podeli milost spreobrnjenja.

Zbolel je in bolezen je bila težka, trpel pa je vdano. Po operaciji se mu je njegovo stanje poslapšalo, da so zdravniki izgubili vsako upanje, je dejal: « Silno trpim, a vse trpljenje darujem za spreobrnjenje komunistov. »

Tako je poln trpljenja, a še več ljubezni, je končal svojo zemeljsko pot in odšel k njim, ki jih je imel za svoje – naše mučence. Našel je mir in Bog ga je poplačal za zvestobo pod težo njegovega križa.

VZTRAJAJMO NA PRAVI POTI

Vedno jasneje spoznava svet, da z brezbožnim komunizmom ni kompromisov. Prav je imeli papež Pij XI, ko je v okrožnici »Divini Redemptoris« trdil:

»Komunizem je v svojem najglobljem jedru zlo in nihče, kdor hoče krščansko kulturo rešiti, ne sme v nobeni stvari sodelovati z njim.«

Verjeli smo papežu, ko je pisal: »Prvič v zgodovini smo priče načrtnega, pripravljenega boja zoper vse, kar je božjega.«

Ko je 28. junija 1949 kongregacija svetega oficija pod papeškim predsedstvom varuje in ščiti verske in naravne resnice, izdala odlok, ki potrjuje z najvišjega mesta pravilnost našega postopanja, nas to ni presenetilo, ker drugačnega odgovora kot verni katoličani nismo pričakovali.

Po resnicah, od Boga samega razodetih, ni mogoče do brezboštva zavzeti drugačno stališče. Če bi drugače sodili in ravnali, bi delali proti svoji vesti.

Razumljivo je, da svet spoznava to, kar smo mi že od začetka borbe spoznali. A to zadoščenje ne more posušiti solz, in pomiriti naše žalosti za tistimi, ki jih ni več.

Vendar vztrajamo na svoji poti, po kateri smo hodili v letih groze in gorja in ki jo zdaj ves demokratični svet priznava za pravilno.

Ta pot nas je vodila iz domovine v begunstvo. Odločili smo se zanjo, da rešimo sebi in zanamcem svobodo in vero. In zdaj v tujem okolju ohranjamo to kar smo z odhodom hoteli rešiti in ohraniti.

Naša tragika bi bila popolna in dokončna, če bi v tujini izgubili to dvoje: svobodo in vero.

Hudič bi užival demonsko zmagošlavje, ko če bi nas v tujini uklenil v svojo sužnost, ko nas v domovini ni mogel.

Vztrajajmo torej! Ohranimo si za vsako ceno svojo notranjo svobodo! Ne opustimo vere, mišljenja in življenja iz vere, Tudi tedaj ne, ki bi bili med tujci osamljeni.

Nismo se uklonili nasilju brezboštva v domovini in se ne bomo nikoli v svetu, da ne bi vzeli njegovega trdega jarma nase prostovoljno.

Škof dr. Gregorij Rožman

»NAJ BO MOJ GROB NEZNAN«

Škof Rožman se je vse življenje držal nasveta sv. Benedikta: »Ora et labora!«

Anras v Tirolah je bil ljubljanskemu škofu ne le »gora molitve«, pač pa tudi »njiva« trdega neumornega oranja.

Vetrinjska nevihta je slovenske politike vrgla iz tira. Skrajno zapleten položaj slovenskih beguncev na Koroškem, pomanjkanje znanja angleščine. Potuhnjenost angleške vojaške vlade v Celovcu, predvsem pa slovenskih politikov. Nevredna, skoraj suženjska vera v iskrenost Angležev je člane NOS popolnoma ohromela.

Slovenski begunci so bili ovce brez pastirja, prepuščeni na milost in nemilost angleškim mešetarjem!

Kot svetla luč na gori, je v srcih zbeganih slovenskih beguncev zažarel Anras na vzhodnem Tirolskem! »Škof je med nami, ni nas zapustil«.

Dr. Jože Jagodic – bil je Rožmanov kancler – je hvalil Boga, da je škofa poslal iz Ljubljane.

Nek komunist je kmalu potem rekel škofu v Celovcu: »Naredili ste nam uslugo, da ste nam ušli, ker bi vas morali javno obesiti na Kongresnem trgu v Ljubljani. Tako bi se bil narod omadeževal pred vso svojo zgodovino, Bog tega ni dopustil«.

V prvem pismu slovenskim beguncem, ki ga je napisal 24. maja 1946 v Lienzu, je takoj na začetku povedal: »Da nas Bog ni poslal na to bridko pot, zato da bi nas uničil, ampak da nas očisti in utrdi v veri in upanju ter nas s skupno grenko usodo s seboj in med seboj poveže v močnejši ljubezni. Ne smemo duhovno propasti, ampak mora nas življenje v izgnanstvu, še bolj utrditi za dobro.

Škof je priporočil tri sredstva, ki naj bi beguncem pomagala, da ne zapademo malodušju. To so: MOLITEV, SVETA MAŠA in ŽRTVE, ki jih nalaga begunstvo.

Proti koncu junija 1945 so Angleži izpraznili Vetrinjsko taborišče, begunce pa poslali v druge »lagerje«, po Koroškem, Štajerskem in Vzhodno Tirolskem.

V Peggezu pri Lienzu je bilo veliko taborišče, kamor so Nemci spravili ruske Kozake. Angleži pa so s svojo nesramno lažjo vse vrnili nazaj v komunistično Rusijo, kjer jih je Stalinova pest zdobila v prah.

Po odhodu Kozakov so v Peggez poslali nad 2000 slovenskih beguncev iz Vetrinja. Škof Rožman jih je takoj obiskal. Ko je škofov šofer Nande Babnik, ustavil avto pred vhodom v taborišče, je škof Rožman doživel triumfalen sprejem.

Maševal je na prostem sredi taborišča, ter nas z navdušeno besedo utrdil in potolažil.

Ko se je škof vrnil v Anras, je neutrudno delal, se ustavljal pri vseh poznanih ter molil. Mnogo je molil, posebno za vse trpeče, žalostne in obupane.

Ljubljanski komunisti niso mirovali. Pritiskal so na angleško vlado v Celovcu, naj jim nemudoma izroči škofa, »ki je vodil izdajalsko delavnost.«

**Novomašno slavje Toneta Ranta s škofom G. Rožmanom –
5. letnik gimnazije v Buenos Airesu**

Britanci, ki so mrzili katoliškega škofa, katerim je bil komunizem bolj pri srcu kot katoliška Cerkev. Hoteli so ustreči »maršalu« Titu. Obljubili so, da bodo aretirali škofa in ga izročili.

V ponedeljek, 13. avgusta, se je pred obokom Gaigerjeve gostilne, hladilo nekaj slovenskih fantov. Naš pogovor je prekinil ropot Jeepa, ki se je ustavil pred ograjo. Angleški oficir je v dobri nemščini vprašal: »Kje bi mogel priti v stik z dr. Gregorijem Rožmanom?«

Vsi smo se spogledali. Ta nenadni angleški obisk nas je spravil v skrb. Sredi popoldneva me je pri Geigerju obiskal škof Rožman. Dobil sem vtis, da je tudi on presenečen.

»Jutri se moram javiti na angleški komandi v Celovcu,«je dejal škof zaskrbljeno.

V dno srca se mi je škof zasmilil. Kot da ni že dovolj trpljenja ob poročilih vračanja slovenskih domobrancev, posebno o mučenjih in umorih.

Kaj če bodo Angleži poslali nazaj našega škofa? Bil sem prepričan, da je ista slutnja pekla tudi škofovo dušo. Zbiral sem besede, s katerimi sem hotel škofu vliti kapljico poguma v njegovo ranjeno srce.

Cena te kupčije sta bili morebiti Koroška in Trst. Na drugi strani pa so Britanci lisjaki, večni pirati!

Radi prižigajo svečo na obeh koncih.

Angleška okupacijska oblast je z visokim cerkvenim dostojanstvenikom postopala kot z navadnim zločincem.

(Svobodna Slovenija 1965

Ameriška domovina 25 II 1981)

Ne morete si predstavljati skrbi, ki me noč in dan tarejo. Ne zaradi moje osebe. Že davno sem se popolnoma izročil Bogu v žrtev za zveličanje duš. Pa naj bo tudi krvava žrtev. Kaj zato? Naj stori, kakor je njemu prav. Silne skrbi pa mi povzročajo dve drugi zadevi. Prva so naši begunci. Če ni možna v doglednem času vrnitev v domovino, kaj bo z njimi?

Druga skrb pa so verniki, duhovniki, ki so ostali doma. Otrokom grozi najhujše. Izpostavljeni so moralni pokvarjenosti in sovraštvu do vsega božjega. Verouka dejansko ni več. Ob nedeljah gre mla-

**Podobica v spomin na petdeseti
rojstni dan škofa dr. Gregorija
Rožmana leta 1933**

*dina na udarniško delo, ob pol sedmih
zjutraj do opoldne. Za mašo ni časa.
Popoldne pa je za nagrado – ples, da
tudi k večerni maši ne morejo.*

*Deklice in dečki že od 13. leta naprej
plešejo, pijejo vino in se prostaško pogo-
varjajo o svobodni ljubezni. Zdravniki
med njimi specialisti za spolno bolezen
so opozorili javnost, da je že 60 % takih
deklic v nežni dobi, okuženih tako zelo,
da ne bodo mogle več postati matere.*

*Kako je hudo gledati nedolžne otro-
ške duše, kako so v nevarnosti, da se
izgubijo.*

*Zakaj sem zapustil škofijo? Ko vsaj
ne bi poslušal nasvetov prijateljev. Ljudje me bodo sedaj smatrali
za čisto navadnega strahopetca. Moj Bog, moj Bog, zakaj si me za-
pustil? Te njegove besede so slovenski duhovniki ponovili v Anrasu
ob priložnosti pridige leta 1943.*

*Ljubljanski komunisti so imeli načrt vdreti v škofjsko palačo,
ga aretirati in ga potem kot medveda v kletki voditi po Ljubljani
ter ga končno živega zažgati.*

*Ne, škof Rožman, ta duhovni velikan, ni preklinjal izdajalcev in
morilcev naših ljudi. Ljubil jih je in zanje neprestano molil. Vsak*

večer je ta slovenski Job dvignil svojo maziljeno roko v blagoslov.

Iz Anrasa je angel miru nesel blagoslov v begunska taborišča, ga razlival na trpine po slovenskih ječah, ga vlival v duše mučencev, ter ga škropil po njivah, travnikih in gozdovih v deželi pod Triglavom.

* * *

**60-letmi ZLATI JUBILEJ
PROSLAVLJAMO 60-LETNICO
NAŠEGA GLASILA**

ISKRENO SE ZAHVALJUJEMO VSEM UREDNIKOM
IN UPRAVNIKOM, SODELAVCEM, DAROVALCEM IN
NAROČNIKOM, DA STE GLASILU PRIPOMOGLI DO TE
STAROSTI. ŽIVLJENJA!

ZAHVALA VSEM KI ČUTITE DOLŽNOST PODPORE,
DA GLASILO LAHKO GOVORI, KO SO NAŠIM BRATOM
ZASULI USTA.

ZAHVALA NJIM, MUČENCEM ZA PRIPROŠNJO PRI
BOGU. VELIKOKRAT JE BILA NAVZOČA BOŽJA PO-
MOČ.

ŠE ENKRAT HVALA VSEM IN GREMO NAPREJ!

KONZORCIJ GLASILA

(Šmartinski Vestnik 27. avgust 1952)

* * *

Stane Pleško

FRANCE BALANTIČ

Naša dolžnost je, da slovenski protikomunisti predstavimo pesnika Franceta Balantiča.

Balantič je na splošno malo poznan pesnik. Pisal je v dobi revolucije, ko za kulturno ustvarjanje, ni bilo časa.

Umrli je vojak – domobranec, zato ga je komunistični režim črtal iz seznama literarnih delavcev.

Zgorelo je njegovo srce, obnemel njegov jezik, toda njegova globoka preroška beseda je obstala. V njej Balantič živi in poje, dovršeno, močneje, kot bi mogel peti živ, čeprav v domovini se zdi, kot bi ogenj uničil njegove globoke, preroške besede.

Zato je dolžnost nas, da se spomnimo njega, ki je v pesmih izgoreval svojo dušo in telo, da dvignemo lik mladega, velikega pesnika našega časa. – »Njegova pesem naj spremeni v plamen, ki bo gorel novim dnevom!«

Balantičeva življenska pot

France se je rodil 29. novembra 1923 v Kamniku. Bil je zelo zaželjen otrok.

Ljudsko šolo je obiskoval v Kamniku, klasično gimnazijo pa v Ljubljani.

France Balantič

V osmem razredu je dobil na prvi konferenci slabi oceni v grščini in slovenščini, kar ga je zelo potrló.

Kmalu je zbolel za pljučnico in ostal doma. Dne 12. januarja 1941 je zaradi težke bolezni prijavil izstop iz šole.

Ko je prebolel najhujše, se je ponovno vpisal v razred in končal gimnazijo. Živel je pri svojem najboljšem prijatelju Francetu Kremžarju, katerega oče je prevzel vso skrb za Franceta.

Počitnice sta s prijateljem preživela v Dobropoljah, kjer si je pesnik ponovno utrdil zdravje. Jeseni ja začel študirati slavistiko na ljubljanskem vseučilišču. Nekaj časa je stanoval v Cirilovem domu, pozneje pa v Mostah, odkoder je bil odpeljan v internacijo v Gonars. V koncentracijskem taborišču je ostal do novembra. Po

novem letu 1943 se je prijavil Vaškim stražam v Grahovo, kjer je bil poveljnik posadke, prijatelj France Kremžar.

Preživel je italijansko kapitulacijo in hudo partizansko obleganje Puda. Po srečni rešitvi se je prijavil domobranski vojski, kjer je služil na rudniškem bloku, nato pa ga je Kremžar poklical k sebi na postojanko, da stražita »vrata v cerkniško dolino« in zavarujeta ljudi, ki so jima prirasli k srcu.

V noči od 23. na 24. november so posadko napadli partizani, ki jih je vodil znani kriminallec Daki.

France Kremžar

Stražarji so se junaško branili do drugega dne, ko so partizani pripeljali italijanski top in z njim začeli rušiti Krajčevo hišo. Približali so se hiši in jo zažgali.

Kremžar, Balantič in nekaj posadke so bili v prvem nadstropju hiše.

Ko je dim zajel hišo, je Balantič klečal na podu in se sklanjal naprej, da je imel glavo z obrazom na podu. Z njim je umiral tudi Kremžar, ki mu ni bilo mar zase, temveč za Balantiča. Predno je izdihnil v dimu in ognju je zaklical:

»O, kako velik umetnik umira z menoj!«

Nato mu je Balantič segel v roko in rekel:

»France, skupaj bova umrla«

Nič posebnega ni bila življenjska pot mladega pesnika, če pa pogledamo njegove pesmi, vidimo, da je z njegovo tragično smrtjo vsak njegov verz zadobil sijaj, ki gre preko mere vsakdanjosti.

Iz nepoznanega domobranca, pa je vstal človek, ki je vseskozi slutil smrt, posebno v dimu in ognju in ni mogel razumeti, zakaj se mu greh in svet tako ponujata.

Balantič – človek in pesnik

Ko govorimo o Balantiču, je pri njem težko ločiti pesnika od človeka. Tako kot se duša ne da ločiti od telesa.

Kot človek je bil v začetku pesniške kariere izrazito erotična narava. Obenem pa globoko duhoven, ki je hotel živeti za Boga.

Prijateljem je bil znan kot fant divje strasti in spokornik. Svet in življenje je gledal v svitu Luči in Teme; Boga in Greha. Nujnost tega je bil boj, ki ga je dosledno bojeval v sebi in trepetal, da mu erotične sile, ki so divjale v njem, ne uničile beline njegove duše.

Prav iz tega boja je vzknila njegova pesem. Že prvi poskusi kažejo doživetje boja med čistostjo in strastjo, kakor ga čuti globoko religiozni človek ob mladostnem erotičnem prebujanju. Molil je k Bogu za usmiljenje, proseč:

**»Pogasi ogenj v molih belih dvorih,
da ne zgore zaklenjeni zakladi,
ki čakajo na prvi klic pomladi.«**

Njegove prve pesmi, obravnavajo temo izseljencev, ki jih je napisal kot domačo nalogo. V sedmi šoli. Te so: **Veliki greh, Zaman, Sen o vrnitvi**

Tretji ciklus šestih pesmi iz te dobe **Na blaznih poteh**, pa žal ni ohranjen.

Kaže, da ga je vedno bolj prevzemala strastna erotičnost in ga odtujevala od Boga. Prazen in nemiren objublja Bogu, **da ga ne bo nikdar pozabil, tudi če val krvi se v grlu bo zaganjal.**

In še: **Ko zažgem na tvojem se ognjišču, naj bom tvoj beli plamen na križišču.**

Kmalu pa je vzplapolal v ogenj, žgoč in krut.

Padel je samo enkrat. Iz tega padca je še bolj zahrepenel po milosti, iz katere je pozneje zavpil tako presunljiv uresničen privid:

Goreti hočem sebi, novim dnevom, toda z namenom, da zapoje s spokornim spevom.

V teh besedah je že realna slutnja njegove tragične smrti., ki jo je vdano sprejel iz božjih rok, v zadoščenje za svoje grehe in za lepšo bodočnost naroda.

Kljub žrtvi pa se še vedno imenuje Judeža, ki poljublja Gospoda. Čuti, da je sredi razdejanja, zgubljen v vrtincu težke krvi.

Že davno sem s smrtjo oskrunil roke in v sebi na morem več najti svetlobe, je zapisal v pesmi

Na RAZPOTJU V BLAZNIH HVALNICAH. Obtožuje se Bogu, da je še *tkanina revna, raztrgan prt,* a ga vendar prosi: *razgrni me prek svojega dvorišča.*

To je že klic k Bogu klic mornarja, ki želi veslati na drug breg. A ga v predanosti spet vabi ženska:

Nikar še k bregu ne veslaj ... sedaj je čas ... sladkost kot mleko me tišči ... le moje vino vase vse pretoči oropaj me, zadaj mi težke rane, vse, vse mi vzemi, prav nič naj mi ne ostane.

To je bil višek boja, a tudi višek odločitve, ko jo pesnik z odločno kretnjo zavrne: *Najin čas je minil.*

Kakor jok skesanca zvene njegove pesmi:

*Zbral sem tvoje blede vence
in jih vse zažgal,
z ožganimi rokami
sam sem, vse sem žrtvoval.*

Zavestno je torej sprejel boj razburkane krvi.

Tako je Balantič doživljal dualističen prelom v sebi, ko se je kot sedmošolec vsak dan vozil po kamniški železnici in so ga o počitnicah mamile čiste planine. Toliko je trpel, da je bil ta njegov notranji boj tudi na zunaj videti. Proti koncu počitnic pa se je nekako zresnil.

Gotovo je do tega preobrata pripomoglo mogočno zborovanje Slovenske dijaške zveze v Kamniku, ki je bil v dneh od 18. do 27. julija 1940. Balantič se je kot član SDZ udeleževal vseh priprav tabora.

Voditelj tega zborovanja je bil profesor dr. Ehrlich, ki je s povzdignjenim, preroškim glasom naznanil hude čase, ki čakajo slovenski narod in krčanstvo.

Pokleknil je pred goreči kres in v svitu prasketajočih plamenov zmolil častitljiv del rožnega venca za slovenski narod. Blizu njega sta klečala pesnik Balantič in prijatelj Kremžar. Tudi pred njima je gorela grmada, simbol novega pogorišča, žrtvenika mladih teles.

Za mesec dni je prijateljska trojka –Balantič, Kremžar, Tršar - odšla na Veliko planino. To so bili zadnji dnevi resnične sreče. Tršar pravi, da je Balantič šele tu postal njun pravi, resnični prijatelj, ki jima je odkril svojo dušo, kot še nikoli poprej.

Zaupal jima je tudi, da je zasnoval venec sonetov.

Planinski svet, čistost narave, brez plamtečo erotičnostjo, zapurna večerna molitev s prijateljema je vzbudilo v njem spokorni spev in ga navdalo, da je še enkrat povzel misel: **Zbral sem tvoje blede vence ...** in podobo tega doživetja v spremenjeni obliki postavil na čelo svojega sonetnega venca, ki se začinja: **Trohneče vence sem ti strgal z glave ...**

Vsebina venca je odrešenje od smrtne groze, od zemeljskih strasti in obupa v duhovno pojmovanje življenja in radostno pričakovanje tistega hipa, ki naj ga pripelje v onostranstvo. Vse kar je tej pesnitvi sledilo: njegova bolezen, trpljenje v internaciji in končno smrt v ognju, nam daje oprijeme za razumevanje resnično občutene smrti, katere se ne more umakniti.

V začetku pesmi si trga trohneče vence z glave, v obupu in strahu pred smrtjo zateče se v samoto narave, pa mu narava

odkrije Boga, v kateri najde pomirjenje in celo ljubezen do smrti. Postane ves vdan v božjo voljo in je bogat, *kot tihi glas piščali*.

V Balantičevem delu je toliko bogastva in lepote, toliko biserov slovenske besede, da človek strmi nad vsakim verzom posebej.

Po umetnostni oceni se je ta Balantičev venec najbolj približal Prešernu, vendar ga je presegel, ker imajo prvine Balantičevega venca: Smrt – Narava, Bog, višjo moralno vrednost kot Prešernove, ki so: Julija, Poezija – Narod.

Od nekdanj velja pravilo, da v trpljenju rastejo najlepše stvari, potem to v polni meri drži za Balantičevo življenjsko in umetniško pot. Prehiteval je dobo življenja in v treh letih dozorel v pesnika svojske besede trezne razgledanosti.

Med boleznijo, jeseni leta 1940, ko je bil ves v mislih, da je že v objemu vedno slutene smrti, je njegov prvi venec zacvetel v najlepši cvet Kamniških planin, kjer je bil zasnovan.

Sploh pa je treba omeniti dve stvari, ki sta za Balantiča značilni:

Misel na smrt, ki jo je imel vedno pred očmi. Kot edini moški potomec je občutil tragiko svojega rodu in se spraševal s čim se je tako pregrešil, *da nisem vreden, da bi bil očetom na sledu*.

V pesmi *Sin* pa še jasneje toži: *Bridko je, bridko zadnjemu iti*.

Kako je samo v tisti začetni dobi enega leta, ko je kot sedmošolec še kolebal s časom mogel napisati 47 pesmi. V trpljenju in lakoti v Gonarsu pa je zasnoval sonetni venec z vencem magistralov, to je 240 sonetov. To je bila veličastna pesnitev, kakršne nimamo v svetovni literaturi.

V njej je podal svoje gledanje na Ljubezen, na Smrt in Boga. Odpovedal se je vsaki strasti in se popolnoma izročil Bogu, vdan kot otrok božji, ki svojo ljubezen vrača neskončni Ljubezni.

Po vsej verjetnosti bi se magistrale vseh sonetnih vencev začel z verzom: **svobodi bolečin sem darovan** ... Zaključil pa bi ta življenjski spev z besedami: **zdaj bodo moji spevi počivali ... odslej te bom častil z molkom**. Polnost njegovih verzov je porok, da bi Balantič to svojo veliko zasnovo tudi izpeljal.

Iz te pogonarske dobe so še trije soneti: **Vse, Svoboda, Doma**, ki so bili napisani o Božiču 1942.

Ohranjenih je tudi nekaj pesmi iz časa preden je šel k Vaškim stražam. To je realizacija njegove gonarske zamisli. Tudi drugi venec je med njimi.

Tudi kot vojak je veliko pisal. Vidimo, da se njegov pesniški ogenj oprijema vedno konkretnjših predmetov: **Grmada speča ... Dim samote ... Luč krvavih vlažnih podnjic** ... se spreminja v usodo, ki jo bo moral doživeti.

Hoče se sežgati na ognjišču ... **Kaj mi mar, če potem zgorim v obup, če bom potem samo pepela kup?**

Svetlobi bolečin sem darovan. Ogenj naj mi v obraz svetlobo vso razmeče, samo, da čutim dim povsem ožgan.

Da pa se je njegova tragedija dopolnila v celoti, se je zgodilo še nekaj: Vse rokopise, ki jih je imel pri sebi, ja dal shraniti zaupni osebi v Grahovem, ki pa jih je iz strahu, da komunisti ne bi prišli do kakih tajnosti, vse sežgala.

Tako je z Balantičevim telesom zgorela tudi njegova pesniška

zapuščina, ki bi bila verjetno krona vsega njegovega dela, gotovo pa najlepša dokumentacija.

Prav kot bi hotel podčrtati svojo življenjsko simfonijo, je naslovil svojo pesm: **Žalostni Bog**, kjer poje razmerje do matere, kraja in časa, hrepenenja in slovesa. Nazadnje pa v pesmi **Sin**, samega sebe obtežuje za pobeg z doma.

S svojimi lastnimi besedami ponazori svojo smrt, a se ji - vojak – ni umaknil, ampak jo je vdano povabil: **Zdaj pridi, Smrt, odvrget sem orožje!** Nam je zapisal: **Joj lep je molk s prstjo zasutih ust.**

Svojemu Bogu pa govori: **Pel ti bom tam, ti večna Lepota!**

To je površen opis življenja in dela mladega pesnika, ki niti 23 let še ni dopolnil. Ni mogoče povedati vsega, a to malo naj nam pomaga, da nam Balantič postane, kar je po svojih besedah hotel biti: umetnik, duhovnik, katoličan, z živo zavestjo ljubezni, domobranec – ker je bil boj potreben, človek, je dolgo iskal Boga. Sprejmimo ga za svojega, ali vsaj ne bodimo med tistimi, katerim je v svoji pesmi tožil:

Moj god ne bo nikoli praznovan.

Mi praznujemo dan njegove smrti. Balantič naj nam bo živa pesmarica, ki jo je sovražnik zažgal in pepel vrgel vetru.

Zberimo ta pepel, za katerega se je že v naprej bal, da ne bo nikogar, ki bi ga v ruti nesel na Žale.

On je bil izgnanec kot smo mi, zato je mogel po pravici reči: Kako bi rad doma življenje služil.

Zogleneli štrclji njegovih rok, sklepajoči se v molitev in odsodbo našega časa, pa naj nam bodo

**BAKLA NEMA, KI POPOTNIKOM SAMOTNIM V NOČ
GORI ...**

KOMU ZVONI

Blažičeva teza o izprijenosti slovenskega značaja je gotovo sad dolgih izkušenj.

Ko je predsednik državnozbornske komisije predlagal objaviti dotedanje ugotovitve, so temu nasprotovali člani, ki so bili v socialistični Sloveniji na vodilnih položajih v državi in v zvezi komunistov Slovenije, med njimi poslanec »spreobrnjenih« komunistov, Miran Potrč.

In Viktor Blažič je mnenja, da komunisti onemogočajo resnici »priti« na svetlo, vendar ne zaradi slabe vesti, temveč zato, ker jim je partija spremenila moralo presoje in sklepanja, to pa so psihično-mentalne posledice komunistične vzgoje, kar je hud očitek dvojnosti, hinavščine in izprijenost značaja, ki izhaja iz marksističnega gledanje na svet in človeka.

Kdor je dvoličnež mora lagati in varati, goljufati in celo krasti, torej baraba. In takšen naj bi bil Slovenec! Povzročitel te »spremembe« pa naj bi bili vodilni komunisti: Kardelj, Kidrič, Leskošek, Marinko, Kučan.

Nekje sem bral opis prebivalcev slovenskih pokrajin, delo beneškega pisca iz leta 1803, da »tod prebivajo pošteni ljudje, denar lahko nosiš na dlani naokoli noč in dan, pa ti ga ne bo nihče ukradel«.

A po 250. letih kasneje ... Ali je slovenska partija načrtovala hinavski slovenski značaj?

O partiji vemo, da je zares dvolična. To gibanje se je vedno skušalo uveljaviti v takšni ali drugačni preobleki.

Poljski mislec, L. Kola-
kovski pa je komunizem
označil takole: »Laž je
nesmrtna duša komu-
nizma«. Laž ni naključen
madež komuniztičnih
partij (vodstva), temveč
pogoj njenega življenja,
obstoja.

Vrhunski komunisti so
bili izšolani v dvojnosti.
V Slovenijo so prinesli
nauk, povelje: Laž je zako-
nito sredstvo našega boja
za oblast!

Tako so nastopali v
Osvobodilni fronti kot
domoljubi in bojevniki
za svobodo naroda, v
resnici pa so imeli namen
ustanoviti sovjetsko Slo-
venijo. To je neizpodbitno
dejstvo, a tega vsi »Kučani
in Potrči« ne priznavajo.
Čeprav na dnu srca to
vedo, ampak v njih tiči
globoko zakopan nauk:

Laž je naša krepost.

**V pristanišču
na tujih tleh?**

Spominjam se, da smo po letu 1945 zvedeli za pomor domobrancev, pa tudi za mnoge pomore v skoraj vseh vaseh, ampak molčali smo kot grob. Kdor bi bil takrat o teh samo kaj vprašal, kaj bi oblast storila z »radovednežem«?

Vprašanje je zelo zanimivo, saj so trdili, da je izdajalce ljudska oblast pravično kaznovala! **Zakaj potem ta zarota molka?** Premišlujem, ali si je slovenski komunizem pomagal z lažmi, ko je oblast l. 1973 odstavila Staneta Kavčiča. Trdim, da zato, ker je odkril laž komunistične duše.

Žal, ni do danes še nihče obravnaval Kavčičevih razmišljanj. Vendar pa lahko ugotovimo, na podlagi nekaterih navedkov, da je ta vodilni komunist odkril laži njegove takratne partije. Torej ima poljski mislec le prav:

Laž je duša komunizma.

Komunistična partija je ustvarila hudodelsko podnebje v deželi slovenski, vendar se številni tega dejstva niti ne zavedajo več.

Prepričljiv dokaz nam opisuje komunist Isaković v »Hipu 2«.

Prizorišče je taborišče na Golem otoku leta 1953; V baraki sedijo na tleh interniranci molče. Za enega od njih vedo, da bo moral jutri na zaslišanje. To pomeni, da ga morda ne bo nazaj. Mučili ga bodo po zverinsko nekdanji tovariši v partiji. Tisti nesrečnik sedi zadnji sredi barake.

Če te peljejo na ustrelitev, ali v plinsko celico, ko si pred odhodom iz življenja, si neskončno hvaležen, če dobiš samo trenutek usmiljenja. Samo to. Nekdo mu je iz koticke očesa nemo in prikrito, izkazal usmiljenje in sočutje, a glej ironijo: že naslednje jutro ga je sam ovadil na upravi.

Ta nečloveški svet je bilo mogoče ustvariti med prebivalci, Slovenije. Ustvarjali pa so ga komunizem, partija, politbiro.

Onega, ki mu je podaril samo trenutek sočutja so kaznovali. Kazen za sočutje brez besed, samo za izraz človekovega čustva. Niti tega komunizem noče. V tem duhu je delovala slovenske partija z narodom in nad njim.

Mnogi še danes trpijo in ta duh dvoličnosti in laganja prenašajo na svoje naslednike. Ali so člani komisije za iskanje resnice o pobjih, vsaj nekateri, še vedno v tej mreži pohabljenih duš?

Tako je naslednje vprašanje dokaz komunizma brez »duše«.
Moj Bog, koliko je to ljudi!

Koliko mladih fantov, mož, očetov in sinov?

Koliko je bilo nedolžnih?

Ne vemo. Sodbe in obsodbe ni bilo.

Kdo jih objokuje?

Ne vemo.

Kdo jim prižiga sveče?

Na grobu nihče.

Njihovo grobišče je neznano.

Kdo jim je izkopal grobove?

Ali pa so pogreznjeni v kraške jame, da so izginili, kakor da jih nikoli ni bilo?

Vsega tega ne vemo.

Le eno je gotovo: Vsa človeška zloba se je zbrala v odločitvi, da se tisti ljudje brez obtožbe in brez sodbe in milosti kaznujejo s smrtjo. In ves ta zločinski pogum, da se je to tudi dejansko izpolnilo.

Človek je dokaj neprozorno bitje in »poseduje« nekaj skrivnostnega: vest! Od kot je prišla? Od Boga?

Komunisti so hoteli vse božje pregnati iz človeka, da bi lahko vladali nad njim. Pokvarili so Slovencem domačijo, občutek sreče ter smisel za marljivost, zanesljivost zvestobo, ljubezen, zaupanje.

Danes nočejo ničesar poslušati.

No »božji mlini meljejo počasi« pa drobno. V vrečah ne bo laganja in maščevanja!

Tabor ZSPB

DA NE POZABIMO

USTANOVITEV PARTIZANSTVA

22. junija 1941, ob napadu Nemčije na Sovjetsko zvezo, se je v hitrici sestal CK KPS in z letakom »pozval vse Slovence v enoten blok vseh zatiranih (ne okupiranih) narodov pod vodstvom SSSR in – delavsko kmečke rdeče armade v podporo »Veličastni borbi«, ki jo bije herojska rdeča armada, ki jo bijejo vsi sovjetski narodi, pod genialnim vodstvom svojega in našega velikega Stalina!

»Komunisti, pokažite, da komunist nikdar ne položi orožja! Pokažite, da ste deležni velike časti, če ste lahko vojak v armadi, ki ji stoji na čelu veliki Stalin!«

1. decembra 1941 je Mihajlovič sporočil kralju v Londonu, da je Srbija očiščena partizanov. Kralj ga je povišal v generala leta 1942. Tudi Velika Britanija in ZDA sta Mihajloviča priznala za voditelja odpora na vsem jugoslovanskem ozemlju ter mu začela pošiljati vojaško pomoč.

28. aprila so vodilni slovenski komunisti v Ljubljani doživeli presenečenje. Kvestor italijanske policije je dal nalog za aretacijo 32 oseb. Skoraj vsi vodilni komunisti so bili zaprti.

Dne 10. maja pa so Italijani vse izpustili rekoč: »cilj – razbitje Jugoslavije je dosežen. Sedaj pa mirujte!«

Brez nemškega napada na Sovjete, bi slovenski komunisti ne čutili potrebe po »narodno. osvobodilni borbi.«

Če pogledamo nazaj 3 leta pred napadom, ko sta Hitler in Stalin sklenila prijateljski pakt 23. avgusta 1939, so slovenski komunisti opustili prejšnja protifašistična gesla in jih zamenjali z narodno obrambnimi. Sredi leta 1940 so ustanovili društvo »Prijateljev Sovjetske zveze.«

Poudarjali so vzajemno prijateljsvo, katerega je Sovjetska zveza sprejela, toda pristala na pogodbo prijateljstva in nena-
padanja.

Ob Hitlerjevem napadu na Jugoslavijo se Sovjeti niso zganili. Celo en mesec po nemškem napadu na Jugoslavijo s Sovjeti na voljo Hitlerja izgnali iz Moskve poslanika Gavrilovića.

Izvršni odbor OF je 8. maja 1942 izdal okrožnico pod naslovom: »Posebna navodila političnemu in kulturnemu delu«, ki pravi: »22. junija je obletnica napada na Sovjetske zvezo. Politkomisarji morajo v vseh edinicah in na terenu pripraviti svečane sestanke v čast trajnemu bratstvu s Sovjeti in priključitev vseh Slovanov k Sovjetski zvezi.«

Zoran Polič, član izvršenega odbora je poudaril: »Zavedati se moramo, da je Slovenija in ves Balkan absolutno ruska domena, v vseh pogledih. Prepovedal je vsem podtalnim listom, da bi v svoji propagandi govorili o kaki drugi državi, kakor samo o Sovjetski zvezi.

Spomladi 1943 je komunistično vodstvo dalo tajno povelje za likvidacijo vseh partizanov – simpatizejev Anglo – Amerikancev.

Pero Popivoda je maja 1943 govoril v Iški grapi: »Ko bomo enkrat svobodni, bo šlo posebno zastopstvo, ki ga bo vodil tovariš Tito, prosit tovariša Stalina, če nas hoče v svojo zvezo.«

Iz vseh dokazov je razviden poudarek v geslu: »Slovenija svobodna, sovjetska bodeš ti!«

Mate Roesman

SLOVENIJA V PREHODNEM ČASU

Slovenija živi v izrednem času, čeprav se zdi, da morda večina Slovencev ne pripisuje sedanjosti nobene izrednosti.

Sedanji čas je čas prehajanja iz nečesa starega v nekaj novega, ki bi moralo biti nekaj povsem drugačnega od vpeljanega starega.

Ko govorimo o starem in novem ter o prehajanju iz starega v novo, imamo v mislih posameznega Slovenca, Slovenko, kakor tudi vso slovensko družbo in rast mlade slovenskem države, ki mora, če naj bo trajna in trdne rasti iz zdravih korenin.

Sedanji čas je zato za Slovenijo nevaren in usoden. Je čas zidanja temeljev za bodočnost, je čas prelamljanja s preteklostjo. Posameznikom in družbi je neizmerno potrebna jasna podoba o preteklosti: kakšna je bila, kakšen je bil njen nauk, kaj je na-

**Tabor ZDSTB
in Konzorcij glasila**

želijo vsem svobodoljubnim
Slovenkam in Slovencem
lep Sv. Večer in božjega blagoslova
v svetih božičnih dneh ter Novem letu,
v zdravju, miru in blagostanju.

pravil iz ljudi, kako jih je preustrojila, kakšno dediščino zapušča in do kakšne mere preteklost še živi v slovenskem človeku in v slovenski družbi.

Ravno tako je posameznikom in družbi potrebna jasna podoba o bodočnosti, na kakšnih temeljih naj bo zgrajena, da bo boljša, bolj človeška, plemenita, v primeri s preteklostjo, ki je bila v osnovah zgrešena, ki je bila nečloveška, nasilna in polna zla.

Bodimo si na jasnem! V Sloveniji je gospodoval in Slovenija je prenašala komunizem okrog petdeset let. To pomeni: komunizem je prizadel, oblikoval in vplival na tri rodove Slovencev. Danes govoriti o komunizmu v Sloveniji ni noben anahronizem, kot trdijo nekateri. Komunizem umira počasi, a še ni mrtev. To velja za Rusijo in vse vzhodne dežele. Zapadnemu svetu postajja dejstvo počasnega umiranja komunizma vedno bolj očitno.

V letih 1989 in 1992 je bilo na zahodu še polno evforije o demokratičnih spremembah v deželah komunizma. Sedaj pa prihajajo v veliki svet spoznanja, da prave demokracije v teh deželah prav zaprav ni, da se je reformiranje skoraj ustavilo, da ljudem, ki so jih šolali komunisti, ne gre preveč zaupati, da se v teh deželah bohotijo korupcija, mafijsko delovanja in poslovanje, kar vse kaže na negotovo prihodnost. Vsa ta negotovost pa ne more biti podlaga za dobre mednarodne odnose.

Slovenija je okrog petdeset let pripadala komunističnemu delu sveta. Slovenski komunisti so šele po padcu berlinskega zidu spoznali, da se bo treba prenoviti, da bo treba iti v Evropo. Takrat niso sneli svojih mask, le zamenjali so jih.

Zanimivo je, da je ravno tiste dni takratni predsednik pred-

sedstva SRS, Janez Stanovnik, ob proslavljanju Marija Kogoja dejal; da je prišel čas snemanja mask.

Poljska, zaradi katere se je sprožila druga svetovna vojna, katere zmagoviti konec naj bi ji prinesel svobodo in suverenost, je ostala okupirana po Sovjetih, brez svobode in suverenosti, še skoraj petdeset let po koncu vojne. V bivši Jugoslaviji je komunizem prišel na oblast z revolucijo. Jugoslovanska partija je v času okupacije začela izvajati brezobzirno revolucijo z namenom, da ob koncu vojne prevzame oblast.

Titoistična fraza »narodno osvobodilna vojna« za označitev revolucije, je bila čista laž. Potrdil jo je Tito.

Djilas v besedilu priznava zlaganost fraze in potrjuje prvenstvo revolucije.

Ameriški sociolog in gospodarski teoretik Peter F. Drucker je v svoji knjigi »Post - Capitalist Society« takole razloži razpad komunizma: Komunizem se je sesedel kot gospodarski sistem. Namesto, da bi prinesel bogastvo je prinesel revščino. Namesto, da bi prinesel gospodarsko enakost, je prinesel nomenklaturu oblastnikov, ki so bili deležni privilegijev, kot nikoli prej.

Toda, ker ni znal ustvariti novega človeka, je izzval najslabše: pokvarjenost, pohlep, slo po oblasti, nevoščljivost, medsebojno nezaupanje, drobnjakarsko tiranijo, laž, krajo, denuncianstvo in cinizem.

Poglejmo v slovensko preteklost, ki še danes ni preteklost!

Zahtevala je več desetisočev slovenskih življenj, ogromno neizmernega trpljenja, po ječah, zaporih in taboriščih. Nešteto ustrahovanih ljudi, ki se mnogi od njih še danes niso otresli strahu. Vsa javnost je bila prisiljena verovati v laži in jih po-

trjevati. Namesto brezrazredne družbe se je formiral razred privilegirancev.

Vladala je diktatura partije, ki si je zavarovala svoj prvenstveni in voditeljski položaj tudi z ustavo. Danes pa hočejo dokazovati, da je državni aparat deloval neodvisno od partije.

Partija je ustanovila in vodila »svet za varstvo ustavne ureditve«, ki je varoval prvenstveno vlogo partije, poleg tako imenovanih pridobitev revolucije.

Kot pravi Vaclav Havel: človek v totalitarizmu je bil žrtev in sodelavec režima obenem. Čeprav sam zase ni verjel lažem, se je na zunaj vendarle vedel tako, kot da jim verjame. Navadil se je živeti v laži. Tako je otopel. Z otopelostjo pa je v človeku začel slabeti smisel za krepost in začel odmirat. To je dobro služilo režimu, ker se mu ni bilo treba bati resnice. To pa je ena najstrašnejših dediščin komunističnega režima, ki starim režimovcem služi za zaviranje nove slovenske družbe.

Ugotavljamo nezanimanje za načelo ustavnosti. To ne velja le za navadne državljane, ampak tudi za pravnike, poslance ministre, ter ljudi na najvišjih državnih položajih.

Vse preveč se sklicujejo in suhoparno zagovarjajo, kako so sledili črki zakona, ne pade pa jim v glavo, da so morda s tem kršili duha ustave.

Pred nami so volitve predsednika države. Slovenskim ljudem je treba govoriti in jih prepričati, da ljudje, ki so obremenjeni s totalitarno preteklostjo, niso primerni, da bi peljali narod in državo v demokracijo in gospodarstvo po vzorcu zapadnega sveta.

Skušajte ljudi prepričati, da je prehod iz prejšnje državne ureditve silno težak, da zahteva žrtev, da nadaljevanje preteklosti,

četudi se zdi ljudem, ki so otopeli, da je bila boljša kot so današnje razmere, ni prava rešitev in da nima bodočnosti.

Zgodovina je dokazala, da je bila prejšnja družba zgrajena na laži na neuresničljivih pričakovanjih, obljubah, ki so nikoli ne morejo izpolniti.

V Sloveniji se dogajajo stvari, o katerih bi človek mislil, da bo vendar nekaj sprememb, da se bonekaj uredilo in obrnilo na bolje.

Pa vendar vse ostaja pri starem, vse gre po stari poti. Posebno narazumno pa je geslo ljudi, za katere se zdi, da so našli pravo smer.

Pisatelj Drago Jančar razmišlja: »Na ruševinah idej, ki so opustošile to stoletje, med očrnelimi tramovi pogorelih totalnih ideologij, stojijo glasniki novega časa in vpijejo: Pozabimo na preteklost, ukvarjajmo se z prihodnostjo pri tem pa mislijo na sedanost, ki jo naglo spravljajo v svoj funkcionalni, pragmatični in prihvatazijski red. Čim prej proč z motečo preteklostjo!«

Temu je treba reči: »NE!« Ni nov čas. To je isti slovenski čas, ki ga živimo, odkar vemo za Homerja in Sveto pismo. Nobeno preseganje ideoloških debat. Nobena sprava ne pomeni pravice, ali celo zahtevo do pozabe zločinov in terorja. Tu nobene intelektualne zvijače na pomagajo.

Povej mi, kaj misliš o preteklosti, in povedal ti bom, kako gledaš na prihodnost in sedanost!

Politični položaj v Sloveniji kliče po jasnosti in pravnem razumevanju preteklosti, sedanosti in prihodnosti. Kliče po dejanjih in ukrepih, ki bodo dokazovali poštenost in odkritost ljudi, ki so na oblasti.

Dolžnost in naloga strank Slovenske pomladi je, da se zedinijo za skupen volilni program, ki jih bo pripeljal do zmage in oblasti,

da bodo mogli potegniti voz slovenske politike iz sedanje blatne ceste, na čisto in trdno pot, ki vodi v zdravo, lepšo in boljšo bodočnost slovenskega naroda in njegovega položaja v Evropi in svetu.

Lovro Mark

ZGODOVINSKA BURKA

Ker boljševiki in njihovi priskledniki še vedno vztrajno proslavljajo 27. april 1941 – torej cela dva meseca pred napadom Hitlerja na Sovjetsko zvezo – kot dan ustanovitve OF, prinašamo v naslednjem pisanju tudi ponatis dopisa, ki ga je prineslo ljubljansko Delo dne 21. 7. 1997 – Op. ured.

Ugotovitev, da je bila protiimperialistična fronta prej kot Osvobodilna fronta, ima svojo vrednost: zato bom bralcem posređoval lastne ugotovitve. Prav te imajo namen razkrivati resnico, ali so bili ustanovitelji te organizacije le za boj proti zavojevalcem, ali so imeli v načrtu revolucijo in prevzem oblasti po komunistični partiji Slovenije.

Ob desetletnici Osvobodilne fronte je bil leta 1951 izdan ponatis drugega letnika Slovenskega poročevalca (skupaj 32 števil), ki sta ga urejala Tone Tomšič in Boris Kidrič. To je bil informacijski vestnik OF in zato vreden upoštevanja pri iskanju resnice.

V uvodniku prve številke maja 1941 krivita za zasedbo Jugoslavije imperializem, kot vir in nosilca imperialističnih vojn, nemške in italijanske grabežljivce, angleške in ameriške imperialiste ter našo domačo kapitalistično gospodo.

Zato se morajo grobarjem imperializma pridružiti vse pozitivne sile slovenskega naroda:

»Naša vera temelji na obstoju socialistične države Sovjetske zveze, boju mednarodnega proletariata in zatiranih narodov vsega sveta.« Končuje pa: »Slovenski poročevalec bo sodeloval v boju za socialno in nacionalno osvoboditev.«

Torej le nekaj dni po 27. aprilu, še ni prav nič o kaki proti-imperialistični ali celo Osvobodilni fronti. Iz zapisanega lahko povzamemo, da je v prvi vrsti šlo za slavospev Sovjetski zvezi in šele nazadnje za narodno osvoboditev, za obsodbo kapitalizma.

Kmalu zatem sta se pojavila letaka komunistične partije Slovenije in komunistične partije Jugoslavije, ki sta pozivala vse Slovence v skupen boj proti imperialističnim okupatorjem in sta bila razmnožena v jezikih sovražnikovih vojakov.

V že navedenem ponatisu razlaga uvodničar Franc Škerl, da se je organizacija najprej imenovala Protiimperialistična fronta, ki se je pozneje pa preimenovala v OF. Zasedil sem to ime šele v šesti številki Slovenskega poročevalca, ki je izšel 28. junija 1941. to je šest dni po napadu na Sovjetsko zvezo.

Sprememba in objava novega imena je bila posledica nemškega napada na prvo državo komunizma, zato komunistične partije po svetu, dobile nove naloge.

BOJ PRI PREČNI

Vasica Prečna pri Novem mestu, je bila že od začetka partizanskega nastopa njihova tarča.

Pošteni ljudje so se držali nasvetov pokojnega župnika Kobljanca in niso imeli do partizanov nobenih simpatij.

Kako naj bi jih imeli, saj so videli, da so tisti, ki so takoj po okupaciji pobirali podpise za prihod Nemcev v te kraje, kasneje pa vodili komunistično propagando.

Imena teh agentov in organizatorjev so: Franc Saje, brata Pečarič, Stane, Polde in Alojz Colja, ter učitelj, bodo ljudje še dolgo izgovarjali z studom.

Vas Prečna je narasla po vojni in se nahaja dobro uro hoda od Novega mesta na prijaznem gričku ob Temenici.

Prebivalci vasi so odklanjali partizane, ker so imeli brutalen nastop, se norčevali z vero, duhovniki in preklinjali vse, kar je bilo vaščanom svetega.

Prve tolpe so prišle v vas že 8. septembra leta 1941. Spomladi naslednjega leta pa so komunisti pobili svoje prve žrtve. Dne 15. junija 1942, so pridrveli v vas, odvedli so župnika Janka Komljanca, njegovega, kmečkega pomočnika in dva brata Murgelja. Vse štiri so po strašnem mučenju dne 17. junija ubili v gradu Hmeljniku.

Župniku in fantom so očitali organizacijo »bele garde«, katere pa ni bilo še nikjer. Res pa je, da se je tedaj približala vasi četniška enota, za katero so vedeli tudi domačini in so do njih gojili simpatije.

Po boju s to enoto na Zajčjem vrhu in Dolžu 11. julija 1942, so partizani zbrali vse svoje sile, da bi uničili ta ilegalni, nacionalni oddelek, ki se je kril pod imenom »kombinirani štajerski bataljon«, kajti čakal je okrepitev fantov iz Šentjerneja in Mirne.

Na sestanku vrhovnega plenuma v Črmošnjicah junija 1942, so komunisti dokončno ugotovili, da se na terenu nahaja proti-

Fantje iz Kočevja z poročnikom Jakošem

komunistični, nacionalni oddelek in sklenili, da ga za vsako ceno uničijo. Napadali so ga skoraj vsak dan, odred pa je moral biti v stalnem pohodu, sicer bi ga koncentracija komunistov lahko stisnila.

Dne 14. julija 1942, je odred, ki je šel nad 60 mož prekoračil reko Krko in se usmeril proti Gornji Straži. Na svojem pohodu je odred zajel partizanskega kurirja iz Novega mesta, ki je partizanom nesel na Brezovo Reber navodila in točne informacije o bližajoči se italijanski ofenzivi.

Informacije so bile strokovno izdelane, z navedbo vseh vasi in cest, kje in kako bo ofenziva potekala.

Informacije so prihajale direktno iz komande Divisione Ison- so kateri je poveljeval komunistični simpatizer general Cerutti. Dokaz, kako zgodaj so partizani sodelovali z okupatorjem.

Proti večeru istega dne je teren obkrožil italijanski avijon, ki je raztresal letake s pozivom, naj se vsi oni, ki so v gozdu, pred ofenzivo predajo.

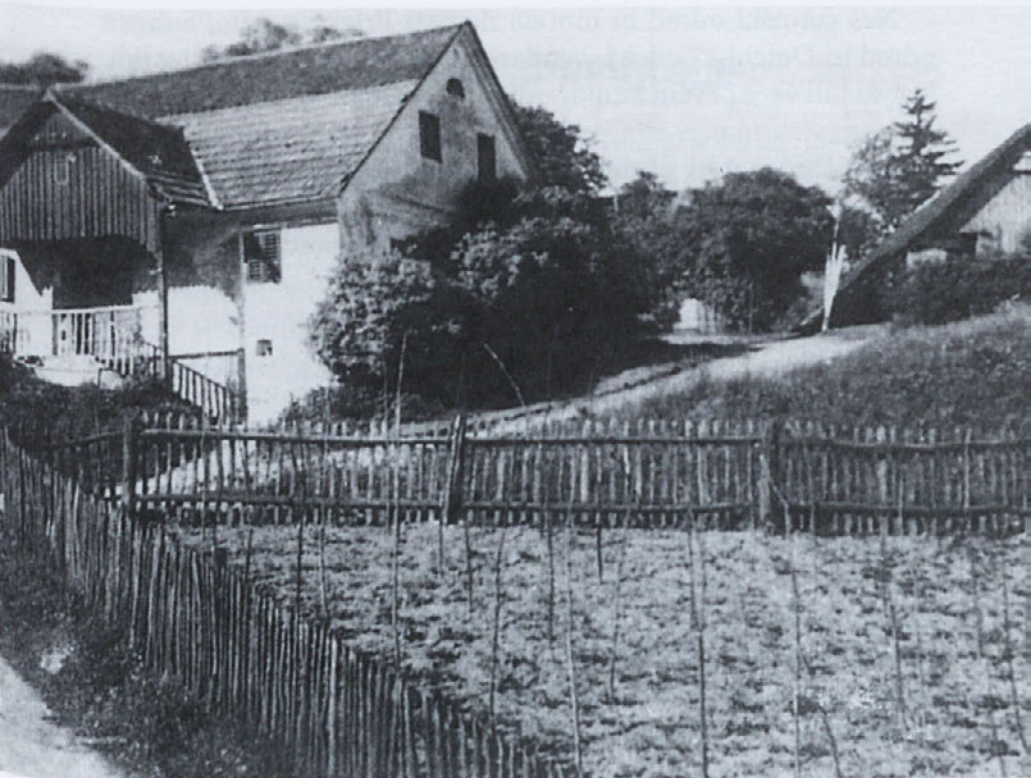
Zaradi situacije spričo ofenzive se je tisto noč odred umaknil v gozdiček nad Temenico Deževalo je vso noč, prav tako tudi naslednji dan. Ker je bila proga blizu, bi lahko Italijani opazili naš odred.

Okoli osme ure zvečer se je vrnila patrolja Ivana Galeta in naznanila, da se gozdičku, v katerem je odred počival približujejo partizanske enote bojnem razporedu.

Partizanov je bilo nad 50, ki so se z naglico približevali gozdičku. »Na položaje!« je bilo rezko povelje, poveljnika Milana Kranjca.

Povelje mrtve zasede je prevzel kapetan Dobrivoje Vasiljević. Povelje je bilo »streljati vsi naenkrat na komando, nakar bo sledil jurišni protinapad.«

Ko se je prva strelska linija partizanov približala do robu goz-

**Mežnarjev dom, Pavčičev - ki so ga komunisti podrli
in sezidali novega ter ga podarili partizanki iz vasi**

da, je zagrmelo kot iz ena puške. Po salvi teh strelav je obležalo okoli 30 partizanov, ob iznenadenju. Ostali sovražnik se je začel panično umikati. Odred je takoj izvršil juriš z vzkliki »živel Mihajlović – smrt partizanom!«

Bežeči partizani so se raztepli na vse strani. Nekaj jih je utonilo v Temenici, nekaj se jih je predalo ali so bili zajeti.

Naš četniški odred bi morala napasti Prlekova četa, Suhijev odred in Dolenjski odred, vendar niso bili v stanju poseči v boj, ker so bili že v prvem sunku odbiti in so se razbežali.

Številčno naj bi jih bilo okoli 400 mož, doživeli pa so svoj veliki poraz. Glavni sovražnik njim je bil strah, še predno so prišli v stik z nami, kajti komunistična propaganda je nas predstavila kot »divje klavce in mučitelje«. Med potjo se jih je mnogo »izgubilo«

Po tem srečanju« je strah in nervoza zajela razdvojene partizanske vrste. Novica o partizanskem porazu je kmalu zajela partizanske terence in organizatorje širom Dolenjske. Tiste partizanske enote, ki so po nalogu vrhovnega štaba z dne 28. maja 1942 imele nalogo nas zasledovati in uničiti, so bile v begu pred nami.

Že 18. junija je odred ponovno naletel na Prlekovo četo in sam komandir Prlek, je komaj ušel. To je bila Partizanska »ofenziva«, strah in beg. Če bi bila naša enota takrat močnejša, bi lahko zdesetkale in uničile partizanske vrste na Dolenjskem.

Prečna je bila in ostane važen mejnik v zgodovini naše borbe. Lahko bi bila za partizane usodna, če bi naše poveljstvo, namesto, da je čakalo nov dotok moštva, organiziralo nujno mobilizacijo v tem okraju. Že sam strah številčno močnega odreda bi partizane razdvojil.

Namesto zavetja v Novem mestu, bi ti fantje dobili aktivno »zavetje« v naših vrstah.

SANJE, V KAJ STE SE SPREVRGLE

Proglasitev svobodne in suverene Slovenije, je bil za nas izreden dan. Sreča, veselje, ponos so sijali iz oči vsakega zavednega Slovenca.

S politično svobodo se je kar čez noč zrušil komunistični režim, vsaj tako novico so vrgli v svet. V resnici ni bilo nikakršnega »čez noč zrušenja, ampak dolgoletna načrtna priprava na spremembo, ki naj bi komunistom omogočila sestop z oblasti, obenem pa jim še vedno pustila vladati.

Naravno je, da se nihče od »tovarišev« ni spodtikal ob razvalinah, ki jih je za sabo pustil stari režim.

Demokratske stranke so takrat zamudile še eno zgodovinsko priložnost. Ne le, da ni nihče pomislil na to, da bo treba najprej odstraniti politično zgradbo propadlega režima in šele potem začeti znova, so jim že vnaprej obljubljali, da se jim ne bo nič zgodilo in da jih za pretekla dejanja ne bo nihče klical na odgovor.

To je komuniste opogumil, da so začeli kot »demokrati«, vladati po starih zakonih enoumja.

Tistim, ki so bili poslani v razne demokratske stranke kot »spreobrnjenci«, ni bilo treba dolgo čakati, da so razbili Demos in tako izpolnili dano jim nalogo.

Od tu je šlo vedno samo še navzdol. Komunisti so utrjevali svoje položaje, Desne stranke pa niso upale nič zahtevati. Zadovoljni so bili s tem, da so bili lahko zraven, kjer so čakali na razvoj, po zgledu predvolilnih strank, brez programa, brez odločnosti.

Kje je krivda?

Komunistom ideologija ne dovoli zavreči nobene »pridobitve«,

za kar so bili pripravljene žrtvovati vse in vsakogar. Partija jim je vera, Oblast je zadnji cilj njihovega dela.

To pa je tisto usodno, kar je slovenska desnica spregledala. Niso se zavedali, da imajo opravka z ljudmi, ki se ne drže nobene dane besede, ampak jim je dovoljeno vse, kar koristi partiji.

Kdor se spoprime z revolucionarji, mora biti prav tako nasilen, za dobro mero pa še minuto hitrejši kot oni. To nam sicer krščanska etika prepoveduje. Zato je problem.

Namesto tega so se veselili raznih « spreobrnjencev», ki so bili poslani, da ob primerne časa napravijo notranji udar – konec Demosovi vladi.

Namesto, da bi nastopili skupno, so se razdelili in se napadali med seboj.

Do tega stanja je prišlo, ker je bil desni blok vedno pripravljen popuščati. Bali so se zameriti komunistom. Po krščanski etiki so hoteli »biti boljši«.

Drnovšek je SKD hotel imeti v vladi, da s tem vara svet, za domačo rabo pa Peterleta, da je miril narod.

In kakšno ravnotežje SKD predstavlja v vladi? Demokrati niso, ker ne morejo uresničiti nobene demokratične reforme, krščanski pa ne morejo biti, ker sodelujejo s komunisti.

Narod se ne zna svobodno odločati, zato še vedno voli tiste, ki so ga petdeset let zapirali in morili.

Eno drži: v Sloveniji so potrebne spremembe, a ko gre za politično emigracijo in domobrance, je ostalo vse pri starem sovraštvu.

Iz povedanega sledi, da je za Slovence največji problem vprašanje narodove vesti. To bo treba rešiti!

In to bo šele z vrnitvijo k krščanskim moralnim vrednotam, ko

bo narod spet govoril in razumel politični jezik, ko bo »mož beseda« spet temelj medsebojnih odnosov. Brez razčiščenja preteklosti ne moremo delati za prihodnost.

To ni sprava o kateri se zadnji čas govori, a nikamor ne vodi, ker v njej ni iskrenosti, ampak je samo prevara, ki naj pokrije zločine in krivice preteklosti. Tako spravo hoče levica, ki ji gre za laž, kot besedi NOB in OF.

Pred tem bo treba še marsikaj spremeniti in popraviti:

Priznati bo treba, da je KP začela revolucijo z umori, zato je kriva državljanske vojne.

Najprej bo treba priznanja, da NOB in OF ni šlo za osvoboditev naroda, ampak za zmago revolucije.

Priznati bo treba zločine nad narodom in krvnike poklicati na odgovor.

Vsi, ki so se v službi partije karkoli pregrešili, za določeno dobo, ne morejo služiti v državni upravi.

Vse, ki so kakorkoli pridobili pod komunističnim režimom, je treba razlasiti in ukradeno premoženje vrniti zakonitim lastnikom.

Ukiniti se morajo vse izredne pokojnine in drugi privilegiji, ker je vse to nagrada za službo partiji.

Preživelim domobrancem in vsem enotam protikomunistov je treba plačati zaostalo pokojnino, pomorjenim pa na državne stroške postaviti obeležja.

Za Slovenijo je trenutno rešitev samo Janša.

DAROVALI SO

Tiskovni sklad:

Albert Jurečič	€ 50.-
Cirila Krmavnar	\$ 10.-
Branko Pogačnik	\$ 80.-
V Spomin na brata domobranca, Frank Ferkulj.....	\$ 20.-
Francka Kristanc	\$ 10.-
Ivan Hauptman.....	\$ 80.-
V spomin na moža Jožeta, Mili Lekan	\$ 130.-
V spomin na Franka Hren Tone Strle.....	\$ 20.-
Mary Virant.....	\$ 5.-
Lojze Burjes.....	\$ 80.-
Miler Slavc.....	\$ 20.-
Person Metoda.....	\$ 10.-
Stepec Stenly	\$ 80.-
V spomin na Poldeta Omahen Zupančič Lojze.....	\$ 50.-
Frank Stansa.....	€ 50.-
Julij Urbinc	€ 30.-
Anton Bavdek	\$ 75.-
Janko Demšar.....	\$ 50.-
Ignac Meglič.....	\$ 50.-
Zdenko Vižintin	\$ 100.-

Največja sreča je osrečiti druge.

Prisrčna hvala vsem darovalcem. Bog vam povrne v sreči, uspehu in zdravju!

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last zveze DSPB - TABOR

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Tabor izdaja konzorcij.

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila.

• • •

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

• • •

TABOR es el órgano
de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

• • •

NAROČNINA (letna):

Za Slovenijo in Evropo 20 €.

Za vse druge države 20 USA dolarjev.

• • •

*Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:*

Mag. Ivan Korošec,

Bratov Učakar 90

1000 Ljubljana

Slovenija.

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

• • •

Glasilo Tabor ureja uredniški odbor

Tehnični urednik: Andrej Gale

Tiskovna poročila: dr. Peter Urbanc

Konzorcij: mag. Ivan Korošec

Tiskarna: Rudi Mišmaš, Šmarje Sap

MARIJA BEGUNKA JE ŠLA Z NAMI NA TUJE ...